

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De domino Iacobo Vianensi. XI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

quiescere, sed ad hoc vel ad illud officium non esset deducendus; ego malle eum expellere de domo, quam tale privilegium ipsi dare. Nam alio tempore, quando eius propria voluntas aliud vellet, etiam in illo deberet esse rebellis. Sed non cogitet nisi Christum, in quo velit acquiescere. Fratres, simus tanquam membra inuicem, & sustineamus nos mutuò. Quod si noluerimus facere, citò peribunt res nostræ. Nitamur inuicem tenere charitatem & unionem: & quiuis nitatur conculcari quodammodo sub pedibus alterius, & sic nulla aduersitas poterit nocere.

9. Nihil aliud scio, quod dicam vobis, nisi quod Dominus dixit discipulis suis iam ascensurus; Vt diligatis inuicem, sicut Christus dilexit vos, & oratis pro me. Ego, si venero apud Dominum, faciam quod potero. Et quia saepe malè me habui, & vos scandalizavi, peto vt mihi ignoscatis: quia fui negligens & multis alijs vitijs implicatus, quæ omnia coram vobis paratus essem confiteri, nisi timerem, quòd aliqui vestrum scandalizarentur. His dictis, deposuit capitium suum, petens veniam à fratribus de culpis suis, compunctè & valdè humiliter & cœpit flere. Quo viso, fratres flexerunt genua, & fleuerunt omnes fortiter & amarè. Hæc verba domini Amilii nouissima, pro ædificatione mutux charitatis & pacis sunt dicta.

V I T A
D. IACOBI DE VIANA.

1. S Trenuus ac maturus moribus dominus Iacobus de Viana magnam gratiam humilitatis, compunctionis, & internitatis habuit; saepe suspirans & lachrymans pro quotidianis defectibus suis districtè examinans semetipsum. Etiam illud in se redarguit, quod alius in ipso commendabat, metuens rigidum superni iudicis examen, in omni quod agebat; qui non solum apertas negligentias, sed occultas conscientix maculas iudicabit. Longè à corde eius altum sapere de seipso, aut velle reputari pro bono: cui omnibus subesse, & minoribus sicut maioribus obsequi complacerebat. Erat autem egregius scriptor inter scriptores, diligens ad scripturam & librorum custodiam.

2. Quidam iuuenis petijt ab eo informari in spiritali exercitio; qui statim ex humilitate pigrum se fatebatur & miserum, & quòd nondum virtutis initium perfectè attigisset; cœpitq; quosdam iuniores fratres commendare, quàm feruentes & intelligentes essent. Alia vice, idem iuuenis multum contristatus retulit ei angustiam cordis sui, desiderans consolationis verbum audire. Qui benignè eum consolans, hortabatur ad patientiam, & ve
gra

Psal. 93.

gratiam Domini humiliter expectaret; quia pius Dominus contritis corde solet adesse, sicut Psalmista dicit: *Secundum multitudinem dolorum meorum in corde meo, consolationes tue latificauerunt animam meam.* Quia consolatione suscepta, sapius tam dulcium verborum postmodum recordabatur, cum aliquid triste illi occurreret. Quia cum humana consolatio deficit, ad diuinam recurrendum est, & cogitandum, quoniam magni sancti & electi viri etiam grauitates & desolationes quandoque habuerunt.

Sacerdotij
inauguratio
olim
quàm fuit
viris pijs
formidata.
Subiectio-
nis condi-
tio quàm
secura.

3. Hic igitur cum esset laudabilis vita, & cuperet in infimo gradu & in simplici clericali statu manere, propter virtutes tamen suas & insigne humilitatis donum, de beneplacito Dei & consilio domini Florentij ac fratrum eius, promotus est ad sacerdotium. Quod ei tamen valde graue fuit, ita vt acriter fletet, cum hoc percepisset, quod ordinari deberet. Fatebatur enim se esse nimis indignum ad talem statum, reputans eos grauiter peccasse, qui hoc consilium dedissent, eo quod inidoneum promouere decreuissent. Sed quanto plus se deprimebat, tanto amplius Deo & fratribus placebat, & eo libentius dominus Florentius ipsum promouebat. Eo siquidem tempore, apud deuotos sacerdotium rarum & preciosum. Nam nisi iustus & compulsus pro communi utilitate, nemo hoc acceptare audebat; quia omnes altiore statum fugiebant, & in humiliori loco & officio minori manere eligebant. Vnde dominus Florentius, qui erat gemma sacerdotum, fertur aliquando dixisse: Si non essem sacerdos, nec curam aliorum haberem, tunc possem me perfecte emendare; quia locus superior plures occasiones turbationum habet, à quibus magis liber est bonus subditus, sine cura exteriorum viuens.

4. Quodam tempore, dominus Iacobus volens cogitare de defectibus suis, ascendit secretè solarium domus, & grauiter suspirans, culpas suas in tabula scripsit, ne obliuioni traderetur quod confitendum existimauit. Et cum à quodam interrogaretur de statu domus, ait: Si quis nobiscum habitare desiderat, oportet quod se humiliet, & omnibus minorem se faciat; & talis paradisi hinc habet & optimè contentatur. Solebat dominus Florentius interdum ipsum corripere, & ad moderatam compunctionis grauitatem reuocare, ne nimio rigore metam discretionis excederet. At ille patienter ferens correptionem, multum se humiliavit, quia minus discretè procederet. Feruidus namque spiritus eius, proprias supergressus est vires; sed pia eius intentio eum excusabat, quia Deum finaliter quærebat. Incidit autem post hæc in corporalem ægrotudinem: & deficientibus paulatim viribus, ante patrem suum dominum Florentium, in bona confessione vitam finiuit, anno Domini millesimo quadringentesimo, in crastino
sancti

VITA IOANNIS CACABI. 1007
sancti Gregorij Papæ, quem speciali deuotione dilexit. Sepultus
est autem cum fratribus suis, in cœmeterio maioris ecclesiæ, apud
sanctum Lebuinum.

V I T A
IOANNIS CACABI
VVLGO KETEL,
QVI HVMILIS COQVVS FVIT.

1. **E**rat quidam humilis seruus Christi in domo domini Florē-
tij, Ioannes Ketel nomine, coquina officio deputatus; qui
despectis omnibus mundanis, elegit viam sanctę paupertatis in
terris, vt æternas diuitias cum sanctis possideret in cælis. Nam
per opera misericordiæ & charitatis meruit ingressum perennis
felicitatis. Hic dudum optimè mihi notus cum Dauentriæ fre-
quentarem; tam humilem se exhibuit moribus & exemplis, vt
contemptum mundi plus factis prædicaret, quàm verbis. Nec ta-
men fuit inanis sermo, cum de Deo loqueretur. Quia om-
nem excellentiam temporalem auditoribus suis persuasit esse
spernendam, nec vllum laborem pro Christi amore abhorren-
dum. Sed quis dignè huius viri loquetur virtutes? At tamen pau-
ca dicere charitas exoptulat, ne margarita in agro dominico
abscondita diutius lateat, sed pro ædificatione plurimorum ad
lucem veniat.

2. Huius natalis ciuitas fuit Duseborch, in comitatu de Marc-
ka, non longè à Wesalia, iuxta Rheni fluminis decursum: cuius
mater Christina filium subsecuta, diem extremum Dauentriæ
clausit in domo sororum. Hic itaque primò negotiator exiit in
partibus Flandriæ & Hollandiæ, mansionem statuens cum mer-
catoribus marinis in Dordraco, sepius tamen habuit inspiratio-
nem bonam ad seruiendum Deo, sed nesciebat qualiter incipe-
ret, aut qua via ad hoc tenderet. Cumque seculi rebus aliquam-
diā prosperè vsus fuisset, tandem meliori consilio inspiratus, co-
gitauit mundi fallaciam & grauem eius seruitutem abijcere, ac
velle sacerdotio fungi, vt Deo honestiùs in hoc statu seruiret.
Hac igitur occasione postposuit seculi nundinas, & audita fama
deuotorum clericorum in Dauentria, venit illuc cum quibusdam
boni propositi viris inuisere scholas. Et apprehensa aliquanta no-
ticia in grammatica pro intellectu sacræ Scripturę, cum vidiſſet
sanctam conuersationem D. Florentij ac fratrum eius, in alterum
mutatus est virum, & ad seculi renuntiationē acceditur cum mul-
tis. Reliquit regulas Alexandri & Donati, & intrauit scholā cele-
stis exercitij, vt disceret voluntatem Dei in domo D. Florentij;
vbi